

Så har vi modtaget FN's evaluering og Ban Ki-Moons advarsel om, at det ikke lykkes i de fattigste lande, især syd for Sahara, på trods af succeser andre steder i verden; det sker kun, medmindre der sker mere, end vi ser nu.

Den anden grund har jeg her i hånden. Seks politiske ungdomsorganisationer leverede sidste år et udspil til en større og bedre dansk ulandspolitik. Jeg modtog dem dengang på Folketingets vegne som formand for Udenrigsudvalget, hvad jeg var i sidste samling, og alle partier, der mødte op, lovede, at de på den baggrund, netop de ungdomspolitiske partiers melding til Folketinget om, at man ønskede større og bedre bistand, ville tage en debat.

Det er det. Det er den alvorlige baggrund fra FN, og så er det den optimistiske melding fra rigtig mange ungdomspolitiske partier på tværs af de skel, vi normalt har her, om, at vi nu for alvor skal gøre noget mere på ulandsbistandsområdet, at vi tager debatten i dag, og jeg ser frem til at høre ministerens svar.

Kl. 13:05

Formanden:

Tak til hr. Steen Gade. Så er det ministeren for udviklingsbistand.

Kl. 13:06

Besvarelse

Ministeren for udviklingsbistand (Ulla Tørnæs):

Jeg vil gerne starte med at takke Folketinget for at give mig denne anledning til at give en redegørelse for status for FN's 2015-mål. Jeg synes, at tidspunktet for vores debat her i dag på mange måder er velvalgt.

Som ordføreren her var inde på, så er vi jo nu her i starten af 2008 ret præcis midtvejs mellem 2000 og 2015. Det er derfor et rigtig godt tidspunkt at stille skarpt på de udfordringer, vi står over for frem mod 2015. Vores debat her i dag giver samtidig mulighed for at finde et godt dansk ståsted til de internationale begivenheder vedrørende 2015-målene, vi må forvente vil finde sted her i løbet af 2008.

Men hvor står vi så midtvejs mod 2015?

FN's generalsekretær og Verdensbanken udgiver hvert år statusrapporter over udviklingen. Helt overordnet, ja, så peger begge rapporter fra 2007 på, at 2015-målene godt kan nås, men at det ikke vil ske, hvis udviklingen fortsætter i den nuværende takt.

Herudover er det et vigtigt budskab, at man skal gøre aktiv brug af erfaringerne i lande, som har oplevet en markant fremgang.

Hvis 2015-målene skal blive en realitet, kræver det et styrket globalt partnerskab. Det vil kræve god regeringsførelse og ansvarlighed fra udviklingslandenes side. Uden et stærkt ansvar fra udviklingslandene selv, ja, så vil 2015-målene ikke blive til virkelighed, og det vil forudsætte en væsentlig forøget global bistandsindsats. Bortset fra Danmark og fire andre donorlande er der ingen andre, der lever op til FN's målsætning om at yde 0,7 pct. af BNI i udviklingsbistand. Det er alt for få, og det er noget, vi fra dansk side har arbejdet for at ændre i mange år. Og her skal vi holde fast. EU-landene har, ikke mindst takket være dansk pres, forpligtet sig til at opfylde 0,7-målsætningen senest i 2015. Danmark skal fortsat befinde sig blandt de lande, som yder den største bistand. Regeringen vil derfor over en årrække øge den danske udviklingsbistand, sådan som det også klart fremgår af vores regeringsgrundlag, »Mulighedernes samfund«.

Men tilbage til forespørgslen i dag og det, den egentlig handler om, nemlig midtvejsstatus for 2015-målene. Hvilke positive træk er der så i udviklingen, og hvor ligger de store udfordringer? Det kan man med rette spørge her midtvejs.

I de senere år har den økonomiske vækst i udviklingslandene været usædvanlig kraftig. Hvis denne udvikling fortsætter, vil det FN-mål, der vedrører en halvering af andelen af verdens fattige, blive nået globalt.

Men den positive udvikling skyldes især den økonomiske vækst i Kina og Indien. Der er klare fremskridt i alle regioner, men fremskridtene er meget ulige fordelt. Økonomisk vækst er en forudsætning for at skabe udvikling, men vækst i sig selv er ikke nok til at skabe udvikling. F.eks. er det utrolig vigtigt at få afskaffet analfabetisme, det er utrolig vigtigt, at folk ikke risikerer at dø af aids, og det er også utrolig vigtigt, at folk ikke bliver ramt af sygdomme via f.eks. beskidt drikkevand.

Men vi skal bruge erfaringerne fra de asiatiske økonomier og fra de afrikanske lande, der i en længere periode har været præget af økonomisk vækst og udvikling, til at trække Afrika ud af fattigdommen. For Afrika er udviklingen trods de positive træk utilstrækkelig til at nå 2015-målene. Antallet af ekstremt fattige er opført med at stige, men på grund af den høje befolkningstilvækst er det samlede antal ekstremt